

[Sigsgaard.]

at juntaen ikke kunne overleve uden USAs og NATOs støtte. Den slags oplysninger er ufordelagtige for USA og NATO, og de kommer da også sjældent frem i dansk presse, frem for dansk offentlighed.

Danmarks tvetydige holdning til Portugals afrikanske kolonier, hvor man gennem NATO og også handelsmæssigt støtter den portugisiske undertrykkelse, alt imens man taler smukt om folkenes ret til frihed, er ligeledes et eksempel på afhængigheden af NATO og de store magter. Og det samme må jo være tilfældet, når den rhodesiske frihedsbevægelse, som i Sverige blev lovet støtte af udenrigsministeren, i Danmark fik afslag her i sommerens løb. I ord støtter man frihedsbevægelsen, i ord kritiserer man det, der er sket i Rhodesia, men gerning skorter det på. Jeg vil bede udenrigsministeren om at begrunde afslaget til den rhodesiske frihedsbevægelse, hvor han altså har taget en anden holdning end den svenske udenrigsminister. Det omtaltes i Politiken for den 17. august i år.

En tilsvarende holdning lagde udenrigsministeren for dagen, da han, efter at Danmark i FN havde stemt for aktiv støtte til modstanden mod apartheidsystemet i Sydafrika, afslog at bevilge 150.000 kr. til brug for den danske antiapartheidkomité's oplysningsarbejde. På den ene side vil man altså gerne tækkes de ny lande, på den anden side bestemmes handlingerne af, hvad USA eller England eller NATO i det hele taget mener.

Afhængigheden vokser for hver dag i takt med amerikanske firmaers stadig større økonomiske magt i Danmark. Det er rimeligt at interessere sig for den supermagt, der i så høj grad dirigerer udviklingen her, og det er nødvendigt, fordi det meste af pressen systematisk fortier meget af det, der sker i USA. I disse dage er otte ledere fra det politiske venstre i USA anklaget for sammensværgelse; der er studenterledere, pacifister, hippier, pantere, en broget flok. Der er ingen tvivl om, at de bliver dømt. Efter en ny lov er de skyldige, hvis blot de har krydset en statsgrænse i den hensigt at lave en sammensværgelse. Næppe nogen politiker eller nogen avis i USA tror på denne sammensværgelse. Man er klar over, at hensigten med anklagen er på én gang at ramme hele

det politiske venstre. Ikke mindst efter at venstrekræfterne på initiativ af panterpartiet i juli måned fandt sammen i en „forenet front imod fascismen i USA“, som navnet er på organisationen, er forfølgelsen taget til, men også tidligere gik det hårdt til. Nogle eksempler — de bliver jo ikke fremdraget på anden måde herhjemme:

2. april i år: 21 medlemmer af panterpartiet i New York arresteret. Razzia gennemført mod deres lejligheder. Anklagen: sammensværgelse med den hensigt at sprænge fem stormagasiner, nogle jernbaneskiner og New Yorks botaniske have i luften.

7. april, 5 dage senere: formanden for partiet i Chicago idømt 5 års fængsel på en anklage om at have holdt en lastbilchauffør op med pistol, medens nogle børn stjal 71 ispinde.

26. april: bombeangreb på et parti-hovedkvarter. Bygningen totalt ødelagt. De tilstedeværende partimedlemmer arresteret.

28. april: hovedkvarteret i San Francisco angrebet af store politistyrker. Kontoret totalt ødelagt. Fødevarer beregnet til fri uddeling til fattige skolebørn ødelagt.

Det er enkelte begivenheder fra april i år. Jeg kunne have gået videre, men skal forskåne tinget for det; det ville tage tid, udviklingen er nemlig fortsat indtil i dag.

Siden april måned er 200 medlemmer af panterpartiet, deriblandt alle lederne, arresteret. I partiets 3-årige eksistens er 30 af dets medlemmer dræbt. Natten mellem den 18. og 19. august blev partiets formand, Bobby Seale, der besøgte Danmark i foråret, arresteret. Metoden og anklagen var de sædvanlige: man fremskaffer et lig og anklager den panterleder, der står for tur, for mord. Bobby Seale risikerer dødsstraf.

Selv om forfølgelsen af venstrekræfterne er ganske åbenbar, skjules den alligevel i dansk presse. Det er ikke alene panterpartiet, det går ud over. Politisk aktive studenter er blevet smidt ud af universiteter over hele landet. Mange afsoner lange fængselsstraffe. Forbud mod SDS og mod panterpartiet kan ventes. Den farvede befolkning i det hele taget forfølges. Fagforeningerne er også begyndt at blive udsat for terror. Senest er strejkevagter i fem store byer blevet angrebet af politistyrker, som fabrikslederne havde rekvireret, som det hed, til beskyttelse af virksomhedernes funktion. Mange lærere,